

Ксьондз і пані покойова
На мшу поспішають,
На відході до покою
Слугу закликають.

І тут пані йому каже,
Щоб набіл забрати
І конечне до обіду
На ринку продати.

А ксьондз його посилає
З квитком до Давида
Та узяти око м'яса
Каже йому в жида.

Пішов слуга до Давида —
Не скурав нічого,
Виніс набіл продавати —
Не стало і того.

Прибігає до костьола,
Глядить свої пані,
Аж ксьондз якраз на ту пору
Стоїть на казанні.

І так чуло мову мовить:
«Czego ty, człowiecze?
Czego chodzisz, czego szukasz
Na tym marnym swiecie?»¹

А слуга на весь костьол:
«Та ж пані шукаю!

Бо сметана вся пропала
І сам пропадаю».

«Тс!.. Тс!..» А ксьондз говорить:
«My nie wiemy sami,
Lecz co David na to powie,
Jego posluchamy!»²

«О, вже, пане! — слуга каже. —
Ваш Давид хороший!
Не дам, каже, не дам м'яса —
Давай перше гроші!»

1. Чого ти, чоловіче?
Чого ходиш, чого шукаєш
На цьому марному світі? *(польськ.)*

2. Ми не знаємо,
Але що на це скаже Давид,
Послухаймо його! *(польськ.)*